

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Møllen

Citation: Gjellerup, Karl: "Møllen. Roman i 5 Bøger", i Gjellerup, Karl: *Møllen. Roman i 5 Bøger*, 1896, s. 472. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup03-shoot-idm140607019861152/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Møllen. Roman i 5 Bøger

Gaarden belyst af et Lyn og i Dagligstuevinduene ser han Ansigter, som stirre op imod ham. Endelig er ogsaa det øverste af Seilet bjerget og surret forsvarlig fast: han entrer ned og tager Stormbrædderne ud.

Og nu maa han tilbage igjen til Læsiden for at hale i Persestangs-Kjeden og lade Vingerne gjøre en halv Svingning. Men de har langt stærkere Fart paa nu, han har forregnet sig, og da han naar hen til Vingen er den standset for høit oppe over Omgangen; han maa tilbage og gjøre det om igjen, Og da han atter kommer frem paa Vindsiden, er det en sand Storm, der modtager ham. Det er ikke længer smaa sarte Blade af Frugtblomster, som den har klædt sig i, men Blade af Træerne, Straa og Støv fra Gaardspladsen ryger om ham og rasler mod Kværnloftets Bræddevæg og hen ad Straakappen. Seilet slaar og basker som rasende i hans Haand, og det er med Nød og Neppe, at han faar det rullet og bundet. Det ene Stormbrædt glider fra ham og blæses ud over Omgangen.

Stedse hurtigere vælter Tordenen sig i Lynets Spor, som om det gjaldt at indhente det, og undertiden synes det naaet, idet den buldrer samtidig med at et nyt Lyn flammer; for det lyner nu fra alle Himmelhjørner. Og Mølleren ser Lynene, mens han løber frem og tilbage paa Omgangen

mellem Vinger og Persestangskjede, mens han løser Liner og tager Stormbrædter ud eller hænger i Hatten — snart skjærer Flammen ham i Øinene, snart lader Gjenskinnet Landskabet dukke frem langt borte. Nu er det en skarp Zigzaglinie, der farer ned i Skoven; hist synes et bredt Stykke af Himlen at aabne sig — dér stikker en sværdformet Straale opad fra Horisonten, og høit oppe lyner det omme bag Skyerne, hvor en enkelt bjergagtig Top viser sig og igjen forsvinder. Ude over Sundet bygger sig trolddøms-pludselig en mægtig lysende, lillarød Væg op, og midt ned igjennem den tegner sig en hvidglødende takket Strøg, som en Revne i en bagfra belyst mat Glasplade.

Nu er det endelig det sidste Seil, han er ved at klare. Han hænger høit oppe i Hækken. Stormen gjenneblæser ham, mens den spiller paa de afklædte Hækkes Træmasker som paa en Strengelæg — en hylende, vanvittig Melodi, ensformig stigende og faldende. Pludselig pladske og rasle Haglene ned over ham, pidske ham i Ansigtet, saa han er nær ved at skrigte af Smerte, blænde hans Øine og stivne hans Fingre, der pille ved en Rebknude, mens han usikkert nok med Armen holder sig fast i det rystende Træværk. Nedenunder ham er Gaarden næsten i uafbrudt Belysning. Den er ligesom et Legetøi for Lynene: naar det ene mat er